

Candace Bushnell • LJETO I GRAD

**KNJIGA
DOSTUPNA
SVIMA
PLUS**
SVEZAK 2.

Candace Bushnell

LJETO I GRAD

Prevela s engleskoga
Mirjana Valent

Naslov izvornika
Candace Bushnell
Summer and the City

First published in the United Kingdom by
HarperCollins Children's Books under the original title:

Summer and the City

Text © Candace Bushnell 2011

The author/illustrator asserts the moral right to be
identified as the author/illustrator of this work.

Za Alyssu i Deirdre

PRVI DIO

Početnička sreća

I. POGLAVLJE

Prvo me Samantha zamolila da joj nađem cipelu. Kad sam je locirala u sudoperu, pozvala me na tulum.

»Zašto ne bi došla, kad ionako nemaš kamo ići, a meni se ne da biti bejbisiterica.«

»Nisam baš dijete.«

»OK. Vrabac si. U svakom slučaju,« reče ona namještajući svi-
leni grudnjak dok se uvlačila u zelenu haljinu od likre, »već su te
opljačkali na ulici. Ako te još otme kakav svodnik, ne želim to imati
na duši.«

Naglo se okrenula i pogledala što imam na sebi — mornarsko
plavi sako od gabardena s odgovarajućom suknjom-hlačama, koji su
mi se do prije nekoliko sati činili prilično otmjeni. »Zar je to sve
što imaš?«

»Imam crnu koktel-haljinu iz 1960-ih.«

»Odjeni je. A stavi i ovo.« Dobacila mi je aviatorske sunčane
naočale sa zlatnim okvirom. »Pridonijet će da izgledaš normalno.«

Ne pitam što je normalno dok je pratim i lupajući potpeticama
po stubama silazim niz pet katova na ulicu.

»Pravilo prvo«, izjavi ona zakoračivši s ruba pločnika na kol-
nik. »Uvijek izgledaj kao da znaš kamo ideš, čak i kad ne znaš.«

Podigla je ruku zbog čega se jedan auto zaustavio uz škripu kočnica. »Kreći se brzo.« Lupila je nekoliko puta po poklopcu motora i pokazala vozaču prst. »I uvijek nosi cipele u kojima možeš trčati.«

Trčkaram iza nje kao da sam na nekom poligonu u Sedmoj aveniji i stižem na drugu stranu ulice kao slijepi putnik s broda koji se dočepao kopna.

»Ah, zaboga, te sandale s punom petom. Baci ih«, odlučila Samantha, pogledavši s omalovažavanjem moja stopala.

»Jesi li znala da je prve sandale s punom petom izmislio Ferragamo za mladu Judy Garland?«

»Kako, zaboga, znaš takvo što?«

»Vrelo sam beskorisnih informacija.«

»Onda ćeš se dobro snaći na ovoj zabavi.«

»Ponovi mi, čija je to zabava?« viknem, nastojeći da me ona čuje usred buke prometa.

»Davida Rossa. Režisera s Broadwaya.«

»Zašto priređuje zabavu u četiri sata u nedjelju popodne?« Zaobišla sam štand s hot-dog sendvičima, košaru iz supermarketa punu pokrivača i jedno dijete na uzici za psa.

»To je čajanka s plesom.«

»Zar će servirati čaj?« Ne mogu zaključiti govori li ozbiljno ili se šali.

Nasmijala se. »Što ti misliš?«

Zabava je u tamnoružičastoj kući na kraju ulice popločene kaldrmom. Između zgrada vidim rijeku, nabujalu i smeđu pod zrakama sunca.

»David je jako ekscentričan«, upozori me Samantha, kao da je za novopridošlicu iz provincije ekscentričnost nepoželjna osobina. »Netko je na njegov posljednji tulum doveo minijaturnog konja, koji je kenjao po Aubusson sagu.«

Pravim se da znam što je Aubusson sag kako bih saznala više o konju. »Kako su ga uspjeli dovesti?«

»Taksijem«, reče Samantha. »Konj je bio vrlo malen.«

Oklijevam. »Hoće li tvoj prijatelj David imati nešto protiv? Zašto to me dovodiš na zabavu?«

»Ako mu ne smeta minijaturni konj, ne vidim zašto bi mu ti smetala. Osim ako nisi davež i dosadna.«

»Možda sam dosadna, ali nikad nisam davež.«

»A sve ono što potječe iz maloga grada? Odbaci to«, reče ona. »U New Yorku ti treba štik.«

»Štik?«

»Da, tvoj stil, ono što jesi, ali još bolje. Ukrasi malo«, reče ona elegantno zamahnuvši rukom dok stojimo pred kućom. Ima tri kata, a plava su ulazna vrata širom otvorena u dobrodošlici, otkrivajući šareno mnoštvo koje se vrti i isprepliće poput zbornskih pjevača u nekom mjuziklu. Utroba mi pulsira od uzbuđenja. Ta vrata za mene znače ulaz u drugi svijet.

Spremamo se prekoračiti prag kad se van iskoturao tip koji je sjajio poput crnog mramora. U jednoj ruci drži bocu pjenušca, a u drugoj zapaljenu cigaretu. »Samantha!« zavrišti on.

»Davide«, poviče Samantha, izgovorivši mu ime s francuskim naglaskom.

»A tko si ti?« upita on znatiželjno me pogledavši.

»Carrie Bradshaw, gospodine.« Ispružila sam ruku.

»Kako uzvišeno«, zaskviči on. »Nisu me zvali *gospodine* još otkad sam bio dovoljno mlad da nosim kratke hlačice. Ne da sam ikada nosio kratke hlačice. Gdje si dosad skrivala ovu zabavnu osobu?«

»Našla sam je na kućnom pragu.«

»Jesi li stigla u košari kao Mojsije?« upita on.

»Vlakom«, odgovorih.

»A što te dovodi u Smaragdni grad*?«

»Oh.« Nasmiješila sam se. I prisjetivši se Samanthina savjeta brzo sam izlanula: »Namjeravam postati slavna spisateljica.«

»Kao Kenton!« usklikne on.

»Kenton James?« upitam bez daha.

* Grad u koji je putovala Dorothy u pripovijetki/filmu *Čarobnjak iz Oza*. (Nap. prev.)

»Postoji li koji drugi? Trebao bi biti tu negdje. Ako se spotakneš na vrlo niskog čovjeka s glasom poput minijaturnog pudla, znaj da si ga našla.«

Iduće sekunde David Ross je već na pola puta preko sobe, a Samantha sjedi u krilu nepoznatog muškarca.

»Ovamo.« Domahuje mi ona s kauča.

Proguram se pokraj žene u bijeloj trenirci. »Mislim da sam upravo prvi put vidjela Halstona!«

»Zar je Halston tu?« upita Samantha.

Ako sam na istoj zabavi s Halstonom i Kentonom Jamesom, umrijet ću. »Mislila sam na trenirku.«

»Ah, trenirka«, reče ona s hinjenim zanimanjem i okrene se muškarcu ispod sebe. Koliko ga mogu vidjeti, preplanuo je i sportski je tip, a rukave je zasukao iznad podlaktica.

»Ubijaš me«, reče on.

»Ovo je Carrie Bradshaw. Postat će slavna spisateljica«, reče Samantha, izgovorivši moje ime kao da je najedanput postalo činjenica.

»Zdravo, poznata spisateljice.« Ispružio je ruku. Prsti su mu tanki i ulašteni kao da su od bronce.

»Ovo je Bernard. Onaj idiot s kojim nisam spavala prošle godine«, našali se.

»Nisam htio biti još jedna rečka na tvom remenu«, rastegne Bernard.

»Više ne vodim evidenciju. Zar ne znaš?« Ispružila je lijevu ruku da je pogledamo. Na prstenjaku joj blista golemi dijamant. »Zaručena sam.«

Poljubila je tjeme Bernardove tamnokose glave i osvrnula se po sobi. »Koga ovdje moram ispljuskati da bih dobila piće?«

»Idem ja«, ponudi se Bernard. Ustao je i u jednom neobjašnjivom trenutku učinilo mi se kao da gledam u svoju budućnost.

»Hajde, slavna spisateljice. Bolje ti je da podeš sa mnom. Ja sam ovdje jedina mentalno zdrava osoba.« Položio je ruke na moja ramena i usmjerava me kroz gomilu.

Osvrnula sam se prema Samantha, ali ona mi se samo smješka i maše rukom, a divovski dragulj hvata posljednje zrake sunca. Kako to da prije nisam primijetila taj prsten?

Pretpostavljam da sam bila previše zaposlena gledanjem svega drugoga.

Kao na primjer Bernarda. Visok je i ima crnu ravnu kosu. Veliki, kukasti nos. Oči boje lješnjaka i lice koje se svake sekunde mijenja od tužnog u ushićeno, kao da ima dvije osobnosti koje ga vuku u različitim smjerovima.

Ne mogu pojmiti zašto mi iskazuje toliko mnogo pozornosti, ali očarana sam. Ljudi mu neprestano prilaze i čestitaju, dok mi oko glave lebde mrvice razgovora poput pahuljica maslačka.

»Nikad ne odustaješ, zar ti...«

»Crispin ga zna i užasnut je...«

»Rekoh *Zašto ne pokušaš napraviti dijagram rečenice...*«

»Strašno. Čak su joj i dijamanti izgledali prljavo...«

Bernard mi namigne. A onda mi sine njegovo puno ime, valjda s nekog primjerka časopisa *Time* ili *Newsweek*. Bernard Singer? Dramski pisac?

Ne može biti, uspaničila sam se, znajući instinktivno da ipak jest.

Kako se, dovraga, ovo dogodilo? U New Yorku sam točno dva sata i već sam u društvu s lijepim ljudima.

»Ponovi mi još jedanput, kako se ono zoveš?« pita on.

»Carrie Bradshaw.« Naslov njegove drame, one koja je dobila Pulitzerovu nagradu, zabio mi se u mozak poput krhotine stakla: *Razrezana voda*.

»Bolje da te vratim Samantha prije nego što te sam odvedem kući«, reče on kao da prede.

»Ne bih pošla«, rekoh trpko. Krv mi bubnja u ušima. Ruka u kojoj držim pjenušac mi je znojna.

»Gdje živiš?« On mi stisne rame.

»Ne znam.«

To ga je natjeralo da se grohotom nasmije. »Siroče si. Jesi li Annie?«

»Radije bih bila Candide.« Stiješnjeni smo uza zid pokraj dvo-krilnih staklenih vrata koja vode u vrt. Kliznuo je nadolje da bude u visini mojih očiju.

»Odakle si došla?«

Prisjećam se onoga što mi je Samantha rekla. »Zar je to važno? Sad sam tu.«

»Drska vragolanko«, izjavi on. Odjedanput mi je drago što su me opljačkali na ulici. Lopov mi je oteo torbicu i novac, ali također i moj identitet. Što znači da u sljedećih nekoliko sati mogu biti tko hoću.

Bernard me uzeo za ruku i poveo u vrt. Mnoštvo ljudi — muškaraca, žena, starih, mladih, lijepih, ružnih — sjede oko mramornog stola, vrište od smijeha i zgražanja kao da ih žar razgovora tjera da se i dalje nastave smijati. Uvukao nas je između sićušne žene s kratkom kosom i elegantnog muškarca u svijetlom, prugastom sakou.

»Bernarde«, reče žena maznim glasom. »U rujnu dolazimo vidjeti tvoju predstavu.« Ali Bernardov odgovor zaglušio je iznenadni uzvik prepoznavanja, koji je stigao iz usta muškarca s druge strane stola.

Sav je u crnom. Na sebi ima široki kaput koji podsjeća na redovničku halju. Smeđe sunčane naočale skrivaju mu oči, a šešir od pusta nabio je nisko na čelo. Koža lica ima nježne bore, kao da mu je lice umotano u meku nježnu tkaninu.

»Bernarde!« usklikne on. »Bernardo. Zlato. Ljubavi mojega života. Daj donesi mi piće?« Primijetio je i mene i pokazao drhtavim prstom na mene. »Doveo si dijete!«

Glas mu je kreštav, sablasno visok, gotovo neljudski. Svaka stanica mojega tijela se zgrčila.

Kenton James.

Grlo mi se stisnulo. Posegnula sam za svojom čašom pjenušca i iskapila je do dna, osjećajući kako me pritom laktom gurka muškarac u svijetlom sakou. Kimnuo je Kentonu Jamesu. »Ne obraćaj pozornost na čovjeka iza zastora«, reče on glasom koji je zvučao kao glas aristokrata iz Nove Engleske, dubok i samouvjeren. »To ti je viski. Godine viskija. Razara mozak. Drugim riječima, on je beznadni pijanac.«

Zahihotala sam se kao da točno znam o čemu govori. »Zar to nismo svi?«

»Kad si već spomenula, da, tako je.«

»Bernardo, *molim te*«, preklinje Kenton. »Tako je najpraktičnije. Najbliži si baru. Ne očekuješ od mene da se pomiješam s tom prljavom i znojnom gomilom ljudskih bića...«

»Priznajem krivicu!« poviče muškarac u svijetlom sakou.

»A što nosiš ispod tog neglizhea?« zatrubi Bernard.

»Deset godina čekam da iz tvojih usta čujem tu riječ«, cikne Kenton.

»Idem ja«, rekoh i ustanem.

Kenton James počne pljeskati rukama. »Predivno. Molim vas, svi poslušajte — ovo bi sva djeca trebala činiti. Otići po stvar i donijeti je. Bernie, moraš češće dovoditi djecu na tulume.«

Udaljila sam se od njih, ali htjela sam sve čuti, sve znati, nisam htjela ostaviti Bernarda. Ni Kentona Jamesa. Najslavnijeg pisca na svijetu. Njegovo mi ime polako odzvanja u glavi, a onda ubrzava poput dječjeg vlakića iz crtića.

Pojavila se nečija ruka i zgrabila me za nadlakticu. Samantha. Oči joj blistaju kao i njezin dijamant. Nausnica joj je malo vlažna i sjaji se. »Jesi li dobro? Nestala si. Zabrinula sam se za tebe.«

»Upravo sam upoznala Kentona Jamesa. Želi da mu donesem alkoholno piće.«

»Nemoj otići s tuluma a da mi se prije ne javiš. OK?«

»Neću otići. Ne želim uopće napustiti ovo mjesto.«

»Dobro.« Zablitala je od zadovoljstva, vratila se svojem društvu i nastavila razgovor.

Atmosfera je usijana do maksimuma. Glazba trešti. Tijela se izvijaju, neki par se ljubi na kauču. Jedna žena puži preko sobe, a na leđima joj je sedlo. Divovska žena u korzetu poprskala je pjenušcem dvojicu barmena. Zgrabila sam bocu votke i otplesala natrag kroz gomilu ljudi.

Kao da uvijek odlazim na ovakve tulume. Kao da pripadamo ovamo.

Kad sam se vratila za stol, na mojem mjestu sjedi mlada žena odjevena u Chanel od glave do pete. Muškarac u svijetlom prugastom sakou izvodi pantomimu i oponaša napad slona, a Kenton James je šešir navukao preko ušiju. Ushićeno je pozdravio moj povratak. »Napravite mjesta za alkohol«, poviče on i oslobodi malo prostora do sebe. A onda se obratio stolu i izjavio: »Jednoga će dana ovo dijete vladati gradom!«

Ugurala sam se i sjela do njega.

»Nije fer«, poviče Bernard. »Drži ruke dalje od moje pratilje!«

»Nisam ničija pratilja«, rekoh.

»Ali bit ćeš, draga moja«, reče Kenton, namignuvši mi jednim zamućenim okom. »A onda ćeš *vidjeti*.« Potapšao me po ruci svojom malom, nježnom šapicom.